

og et Par Minutter efter klaprede det korte Tog som en træ Hest hen foran Stationsbygningen. Kun nogle faa Øjeblikke holdt det der. Et Par Vogndøre lukkedes op og i; der blev slaaet paa en Klokke, og Føreren gav Signal til Afgang.

Per blev ved at følge det oplyste Tog med Øjnene, indtil det med en kort Snogehvislen smuttede ind i Tunnelen under „Hoher Goll“. Og som saa ofte før tænkte han ved dette Syn paa, at han blot behøvede at ville det for i Løbet af faa Timer at komme hundrede Mil fra dette Stenfængsel, hvor han nu havde siddet indespærret i snart tre Maaneder. Allerede den næste Dag vilde han kunne rulle hen gennem Norditaliens aabne og lyse Natur i Sommersol og Blomsterduft. Han var jo sin egen Herre, var ikke bundet af nogensomhelst Forpligtelse her. — — Men hvortil vilde det nytte? Hvad skulde det kunne hjælpe ham at rejse videre ud i Verden, saa længe han ikke havde afkrystet den Mare, der søvnbandt hans Tanker og tappede ham for Mod og Blod og Handlekraft? Nej — her, hvor han havde taget Kampen op, skulde den ogsaa føres tilende. Her i denne gravskumle Bjergkælder vilde han besejre Spøgelsesuhjælpet ... eller ... eller selv besejres.

Da han kom ind igen i Stuen, stod Bordet dækket. Fru Babi ventede ydmyg ved Siden af hans Stol for at kunne skyde den ind under ham, naar han satte sig.

„Nu ja,“ udbrød han med et nyt Forsøg paa at bringe sig i en muntre Stemning. „Lad mig da i Guds Navn fortære den Skinke.“

„Herren maa ikke være vred,“ fremstammede den lille Kone angergiven. Det er saa vanskeligt med det ferske her.“

Aldeles Trines Stemme! — tænkte Per.

„Tag Dem det ikke for nær,“ sagde han nu helt sagtnodig. „Jeg veed nok, jeg er lidt urimelig i denne Tid. Men der er gaaet mig noget imod, skal jeg sige Dem.“

„Jeg har næsten kunnet tænke det. Herren har ogsaa set rigtig daarlig ud de sidste Dage.“

„Saa-aa,“ sagde han og følte sig straks mindre vel. Lidt efter